Η Άννα Τόδρη, φοιτήτρια του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας του Παντείου Πανεπιστημίου και μέλος του εγχειρήματος «Ευ Πολιτεύεσθαι», μίλησε στο Unmute Now για τη νέα γενιά, τη συμμετοχή στα κοινά και την ανάγκη ενεργοποίησης των πολιτών μέσα από συλλογικές πρωτοβουλίες με κοινωνικό και δημοκρατικό χαρακτήρα.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ ΕΔΩ:

Λοιπόν, εγώ θα τα διαβάσω, γιατί αλλιώς θα τα ξεχάσω. Τα έγραψα μέσα από την καρδιά μου και θέλω να τα πω έτσι όπως τα έχω γράψει. Καλησπέρα σε όλες και σε όλους.

Παρόλο που εμείς οι νέοι και οι νέες συχνά κατηγορούμαστε ως απαθείς απέναντι στα πολιτικά τεκταινόμενα, θεωρώ πως πρωτοβουλίες όπως το Unmute Now και το Εύ Πολιτεύεσθαι αποδεικνύουν ότι υπάρχει και ο αντίποδας. Αυξάνουν το ενδιαφέρον, και ωθούν τη νεολαία στη πληροφόρησή της.

Έχοντας έρθει σε επαφή με διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες μέσα από ευρωπαϊκά προγράμματα στο δημόσιο σχολείο, θεωρώ πως σήμερα, περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται να στηρίξουμε το ανοιχτό δημόσιο πανεπιστήμιο. Ένα πανεπιστήμιο για όλους και όλες, που δίνει τη δυνατότητα σε παιδιά από κάθε κοινωνικό υπόβαθρο να μορφωθούν και να ανελιχθούν μέσα από τις γνώσεις τους. Με την ευκαιρία, θέλω να ευχαριστήσω τους καθηγητές μου, την κυρία Φανή Κουντούρη και τον κύριο Αθανασιάδη, που βρίσκονται σήμερα εδώ μαζί μας.

Αυτή η προοπτική, όμως, φαίνεται να απειλείται από τη συστηματική υποχρηματοδότηση της δημόσιας εκπαίδευσης, αλλά και από την υποβάθμιση των πτυχίων των ΑΕΙ, ειδικότερα εκείνων που προέρχονται από θεωρητικές σχολές, όπως η δική μου. Παράλληλα, χρειάζεται να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να μειωθεί το φαινόμενο του brain drain. Κάθε χρόνο, νέοι επιστήμονες από όλους τους κλάδους επιλέγουν να φύγουν στο εξωτερικό, στερώντας από τη χώρα πολύτιμο ανθρώπινο δυναμικό.

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα της Eurostat, 128.500 Έλληνες πολίτες ηλικίας 20 έως 64 ετών με ανώτατη εκπαίδευση διαμένουν σε άλλες χώρες της ευρωπαϊκής ζώνης ελεύθερων συναλλαγών, αριθμός αυξημένος σε σχέση με το 2024. Ξέρω ότι τα στατιστικά πολλές φορές μας κουράζουν, όμως είναι σημαντικά, γιατί αποτυπώνουν μια πραγματικότητα. Και τελικά το ερώτημα είναι απλό: γιατί ένας νέος άνθρωπος να θέλει να μείνει;

Αποφοιτούμε από ιστορικά πανεπιστημιακά τμήματα για να καταλήγουμε να δουλεύουμε στην εστίαση και στον τουρισμό; Η αγορά εργασίας δεν μας απορροφά ουσιαστικά, ενώ δεν έχει δοθεί κανένα πραγματικό δείγμα πως υπάρχει πολιτική βούληση να αλλάξει αυτή η κατάσταση. Αντίθετα, νόμοι όπως το 13ωρο δυσχεραίνουν ακόμη περισσότερο την καθημερινότητα των νέων εργαζομένων. Η εργασιακή επισφάλεια οδηγεί τη νεολαία προς τα αεροδρόμια, όταν η εναλλακτική είναι μισθοί που δεν επιτρέπουν αξιοπρεπή διαβίωση.

Όλα αυτά συνδέονται άμεσα και με το δημογραφικό ζήτημα. Πώς μπορεί ένας νέος άνθρωπος να κάνει οικογένεια, όταν πρώτα πρέπει να λύσει ζητήματα επιβίωσης;

Όταν δυσκολεύεται να βρει εργασία ή όταν δεν μπορεί καν να νοικιάσει ένα σπίτι λόγω των υπέρογκων ενοικίων; Μας αξίζει κάτι καλύτερο, και αυτό μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τη δική μας συμμετοχή και τη θέλησή μας να αλλάξουμε το μέλλον, στέλνοντας το μήνυμα πως δεν θα ανεχτούμε άλλο την αναξιοκρατία και την έλλειψη σεβασμού απέναντι στη νέα γενιά.

Το άγχος που βιώνουμε καθημερινά μάς γεμίζει φόβο για το μέλλον. Η επαγγελματική αποκατάσταση μοιάζει συχνά με άπιαστο όνειρο, στερώντας από τους νέους ανθρώπους τη δημιουργικότητα, την αισιοδοξία και την προοπτική. Ως εν δυνάμει πολιτικοί επιστήμονες, πιστεύω πως η πολιτική δεν αφορά μόνο τα υπουργεία και τα κόμματα. Αφορά όλα όσα μας επηρεάζουν καθημερινά: το σπίτι μας, τη δουλειά μας, το πανεπιστήμιό μας, τη ζωή μας.

Η ζωή είναι πολιτική. Γι' αυτό θεωρώ τόσο σημαντικές δράσεις όπως το Unmute Now και κάθε αντίστοιχη πρωτοβουλία. Γιατί μας δίνουν βήμα, μας επιτρέπουν να διεκδικήσουμε όσα μας αξίζουν και μεταφέρουν συζητήσεις που κάναμε μέχρι σήμερα μεταξύ μας σε μια ανοιχτή δημόσια συζήτηση, ώστε να γίνουν κομμάτι του δημόσιου διαλόγου.

Σας ευχαριστώ πολύ.